

Český
týdeník

Založen
roku 1968

Naše rodina

17. 12. 2019

Cena 48 Kč

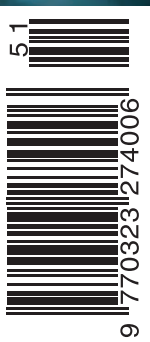
Pro předplatitele 45 Kč

51-52

PRO PŘEDPLATITELE: KAŽDÝ TÝDEN JAKO PŘÍLOHA **TV**pohoda

Štěstí Václava Marka

Naše rodina je úžasná věc!

Václav Marek má ve velké oblibě swingovou a taneční hudbu 20. století s přihlédnutím i k modernější etapě vývoje populární hudby. Dvacet let stojí v čele ansámblu Blue Star a založil Orchester Václava Marka.

■ Vy a hudba, jaké byly vaše začátky?

Jednoduché – měl jsem ji doma. Dědeček Blahoslav Blahovec byl profesionální akordeonista. Hrál u Ústřední hudby ministerstva vnitra, v Orchestru Karla Valdaufa, založil a vedl různá hudební tělesa, a přitom byl pedagogem a ředitelem na dvou hudebních školách. Za ním jsem jezdil za muzikou. On mě k ní přivedl a učil mě hrát na akordeon. To znamená, že jsem nikdy ne navštěvoval základní uměleckou školu, chodil jsem ke svému dědovi. A k tomu všemu jsem měl a mám báječné rodiče, kteří dali mně a mému bratrově obrovské zázemí, lásku a podporovali nás v tom, co děláme. Díky nim jsem měl krásné dětství a zároveň se mohl i takto profesně rozvíjet.

■ Naučil jste se to dobře?

To já sám nevím, to musí posoudit posluchači. Vystupuji só-

lově, ale také se dvěma skupinami, jak já říkám ansámblu. První se dvacet let věnuje prezentaci hudby třicátých a čtyřicátých let 20. století, tedy jazzu a swingu. Druhý se zaměřuje na hudbu taneční z padesátých až devadesátých let minulého století s přesahem i do 21. století.

■ Vystupoval jste od mala?

Víte, patřím do takzvané skupiny Husákových dětí. Tenkrát se pořádaly oslavy, třeba MDŽ, a na nich jsme ještě s mým bratrem hrávali s ochotníky. Bratr je dnes moderátorem, ale správně dobově konferenciérem Blue Star. Na chvíli odbočím: v našem bandu se snažíme být doboví, tedy nehrajeme hity ani evergreeny, ale šlágry a rovněž užíváme dobová pojmenování, proto ten konferenciér. Ale zpět k za-

Hudba je mu vším. Vystudoval Konzervatoř v Pardubicích, obor hra na akordeon, pak Pedagogickou fakultu Univerzity v Hradci Králové, obor hudební výchova, filozofie a společenské vědy pro střední školy. Působil jako hudební pedagog. Coby akordeonista vystupoval v řadě zemí Evropy i Asie. V sezoně 2008/2009 byl intendantem – výkonným ředitelem Divadla Semafor a v letech 2017–2019 spolupracoval s Václavem Hybšem jako druhý dirigent jeho orchestru. Nejvíc mu jde zakládání kapel, které mají úspěch u posluchačů.

čátkům. Hrávali jsme na typicky vesnických akcích, kde jsem se osmělil. Na konzervatoři v Pardubicích mě oslovili z Jaroměře, zdali bych nedoprovázel jejich představení Sněhurka a sedm trpaslíků. Hrál jsem krásné melodie z filmu Walta Disneyho. Tady se poprvé objevil jakýsi zárodek kapely. Tehdy mi bylo sedmnáct.

■ Kapelu jste dával dohromady sám?

Zprvu se sešel celý orchestr jaroměřských ochotníků, jenž měl pana dirigenta, který ještě hrál na piano. Brzy jsme zjistili, že než bychom velký orchestr ukočírovali, bylo by dávno po premiéře.

nádherná věc. Už na konzervatoři jsme měli různé studentské kapely, hráli jsme třeba československý bigbít, písničky Petra Nováka, skupiny Olympic a podobné hity. Tehdy jsem hrál na syntezátor. V roce 1996 jsem založil první poloprofesionální kapelu Šraml Melody Hits. Hráli jsme trampské písničky první poloviny 20. století a mně se to začalo líbit. Vystupovali jsme jednou dvakrát do roka, vlastně jsme spíš zkoušeli. Tenkrát jsem se rozhodl dělat tuhle muziku. A kdy jsem získal lásku k songům třicátých a čtyřicátých let minulého století? Přišlo to zprostředkovaně, skrze Originální pražský synkopický orchestr

Proto vznikl malý tříčlenný ansámbl – piano, harmonika a flétna. S ochotníky jsem spolupracoval dál. V jednadvaceti letech v roce 1996 vznikla pětičlenná kapela, která doprovázela lidovou operetu Karla Valdaufa Nazdar, tati. Ve stejném roce jsem byl osloven divadlem F. X. Šaldy v Liberci. Moje první profesionální angažmá bylo tady. Hrál jsem v představení Modrý anděl muzikanta a vandraka, měl jsem na sobě úžasný kostým a v ruce harmoniku. Potom jsem přešel do divadla v Pardubicích a následovala další angažmá...

■ Kdy přišel onen okamžik, kdy jste se rozhodl, že si založíte vlastní kapelu?

Vlastně zakládám soubory stále. Sólová vystoupení jsou skvělá, ale tvořit muziku s partou je

v čele s Pavlem Klikarem. Zprvu tedy žádné filmy. To až později ruku v ruce s dobovými nahrávkami. Byl jsem v Pardubicích na koncertě, celé mě to nadchlo, v sále jsem seděl a sledoval partu nadšených lidí, kteří hrají úžasnou muziku, jež se hrávala před šedesáti, osmdesáti lety. V roce 1998 jsem založil devítičlenný band, ale rozešli jsme se asi po roce, a já hledal dál. Nakonec jsem v roce 1999 založil Blue Star, který hraje dodnes. První koncert se odehrál 16. září. Letos na podzim jsme oslavili dvacet let trvání na hudební scéně.

■ Stále ve stejném složení?

Samozřejmě ne! Dvanáct třináct let hrála zakládající parta, pak se někdo odhodlal jít jiným směrem, někdo nechtěl hrát vůbec. Víte, únava pracuje. Před třemi čtyřmi lety jsme se obměnili a mně tehdy někteří zakláda-

Ansámbl Blue Star, který Václav Marek založil v září 1999, interpretuje taneční a swingovou hudbu třicátých a čtyřicátých let 20. století. Za dobu svého působení má za sebou nespočet vystoupení, spolupráci s různými divadly a kulturními centry (Národní divadlo Praha, Divadlo na Vinohradech, Divadlo Semafor, Betlémská kaple, Pražský hrad aj.) i zahraniční hostování po zemích Evropy (Slovensko, Polsko, Německo, Belgie) a Asie (Vietnam). Soubor pravidelně účinkuje na vlnách českých rozhlasových a televizních stanic. Natáčí nosiče CD, LP, DVD a objevil se třeba v mezinárodním filmu Anthropoid. www.blue-star.cz

jící členové přišli už staří. Myšlenkami. Byli najednou jinde. Já totiž pořád začínám, oni asi chtěli klid.

■ Není to tím, že nejste jen fanoušek prvorepublikové hudby, ale dotýkáte se i dalších období?

Je to možné, zjistil jsem, že nejenom swingem živ je člověk, jak by řekl klasik. Přestože se mi ta muzika moc líbí a dělám ji rád, mám chuť vstoupit i do další oblasti. Proto vznikla druhá kapela. Kdybychom se s Blue Star pohybovali ve větším repertoárově-časovém rozmachu, vznikl by pelmel. Proto se Blue Star drží striktně třicátých a čtyřicátých let. Pro taneční hudbu let padesátých a výše mám vlastní orchestr, jenž nese moje jméno: Orchestr Václava Marka. Hrajeme taneční melodie a snažíme se kráčet ve šlépějích Karla Vlacha nebo Václava Hybše.

■ Prozradíte, jak Východočeši dobyli Prahu?

Nevím, zda jsme Prahu „dobyli“ nebo zda „nedobila“ ona nás. © Natočili jsme v roce 2003 demosnímek a poslali jej do rozhlasových stanic. Jeden dorazil do Brna k rukám hudebního publicisty Maxe Wittmanna a ten jej poslal do Prahy, čímž se o nás dozvěděli hudební nadšenci tohoto žánru. Nejvíce nám ovšem pomohl Aleš Cibulka. V roce 2004 jsem totiž zaznamenal, že pořádá v Praze Festival filmů pro pamětníky a já se mu odvážil zavolat. On to dnes popisuje tak, že jakýsi mladý muž odněkud z východních Čech mu zavolal a on zvedl telefon. Tehdy jsem mu vysvětlil, co hrajeme, a zeptal se, zda by nás nechtěl slyšet. Rekl ano, že by to mohlo být zajímavé, a pozval nás. Pak před svými kolegy prý řekl: „Človče, má sem přijet nějaká kapela z Hradce. Nebude to průšvih?“ ©

■ Je vidět, že nebyl...

Od chvíle, kdy jsme se setkali, vzniklo báječné přátelství, které stále trvá. S Alešem máme koncertní pořad Černobílé písničky. S ním jsme začali v Praze vystupovat a v roce 2005 jsme natočili první CD Opus One, které jsme pokřtili v lednu 2006 v divadle Semafor. A tím se vše tak nějak rozeběhlo správným směrem a jede to dál.

■ Spolupracujete i s Václavem Hybšem...

Václava Hybše jsem obdivoval od chvíle, kdy jsem začal vnímat hudbu. Byl na obrazovce

poměrně často a mně se líbilo, jakou má kapelu. Jak hrají, jak vypadají, jak se chovají na jevišti. Jak musí všechno šlapat na výbornou. Přesně tak je mi to vlastní. Když jsem začínal a chodil si pro rady ke kapelníkům, dozvěděl jsem se zajímavou věc, na níž se shodli všichni. Demokracie v kapele neexistuje, musí být jeden šéf a ten velí. Kapela s ním musí být zajedno. Kdo není, nemůže zůstat, protože je to skupina lidí, která se musí na jevišti prezentovat určitým způsobem. Václav Hybš má dar a dokáže vytvořit jedinečný orchestr, který má svébytný zvuk. Když si poslechnete několik kapel, tak Hybšovu určitě poznáte. Chtěl bych, aby moje druhá kapela dokázala na takový orchestr navázat. Jednoho dne jsme se spolu sešli v jeho pracovně a začali si povídat o možném působení vedle sebe. Naše rozprava skončila tím, že jsem s ním absolvoval v letech 2017 a 2018 velké vánoční turné, tedy třicet koncertů, jako druhý dirigent jeho orchestru.

■ Učíte se rád od starších?

Rozhodně! Rád a s velkou pokorou, protože mají stále co nabídnout. Právě Václav Hybš je pro mě skutečnou osobností, nikoli pouhá celebrita. Podle mě totiž osobnost pracuje a celebrita chodí na večírky. Doufám, že ještě párkrát s Václavem spolu něco vymyslíme.

■ Píšete sám muziku?

Přestože dneska není in prohlásit, že něco neumíte, přiznávám,

vám, že muziku nepíšu, protože neumím všechno. Uměl bych napsat písničku, ale bylo by to průměrné, a průměrných výtvorů je dneska celá řada. Raději vezmu něco kvalitního a prezentuji posluchačům bez zbytečného vylepšování. Takhle to děláme a naši posluchači to akceptují a mají nás rádi.

■ Máte vůbec čas na rodinu?

Ten si musím udělat a dělám si jej rád. Rodina je základ. To je zase v dnešní době věc, která se nerada říká i poslouchá. Ale já jsem názoru, že to tak je. Je vidět, že když nefunguje rodina, všechno ostatní se postupně rozpadne. Není-li dítě v rodině k něčemu vedeno, nemá správné návyky, pak je i škola v koncích. To není dobře. Sám vím, že když to v rodině klapne, následně se daří i v práci. Samozřejmě, že jsou chvíle, kdy se něco nepovede, ale vše lze napravit, když funguje základ – rodina. Aby se

Orchestr Václava Marka je taneční orchestr moderního stylu hrající k tanci i poslechu tu nejlepší hudbu nejen z minulého století. Je složen z profesionálních muzikantů zaručujících vysokou uměleckou úroveň hudební produkce. Preferuje českou hudební tvorbu, přestože má v repertoáru i zahraniční evergreeny. Je univerzální nejen délkou a typem produkce, speciálním přáním v nabídce repertoáru, ale i spoluprací s předními českými umělci.
www.marekorchester.cz

člověku dobře dařilo, musí se mu občas něco nepovést, jinak by usnul na vavřínech. Neúspěch vždycky nakopne k úspěchu.

■ Vaši tři synové už také muzicírují?

Ano, máme tři syny. Osmiletý Kristián hraje tři roky na piano, je předpoklad, že jistě vlohy po různých kolenech zdědil. Dvojčata Štěpán a Václav, kterým je pět, zatím jen zpívají a bubnují do všeho možného. Žena prohlásila, když se dvojčata narodila, že mi porodí bigband, ale to už jsme zarazili. Rozhodli jsme se pro malou partu. ☺

■ Jaké jsou u Markových Vánoce?

Kromě všech těch tradičních věcí, štedrovecerní večere, dárků a podobně, se sejde celá rodina u stromku bez televize, zazpívá si koledy a muzicíruje. Je to takové dojemné pohlazení po duši. Těšíme se na to.

■ Co chystáte pro příští rok, nač se posluchači mají těšit?

Ansámbl Blue Star pravděpodobně po svátcích zamíří do studia, aby nahrál vánoční album pro příští Vánoce. Námětů máme hodně, natáčet by se mohlo pořád, ale další už neprozradím. Konkurence nespí! Budeme pokračovat ve třech koncertních pořadech, jeden je s Alešem Cibulkou, pak hostujeme ve dvou představeních v divadle na Vinohradech – v inscenaci Hašler od Pavla Kohouta a v Sňatcích z rozumu. Orchestr Václava Marka se připravuje na nově pojaté sezónní turné, na vánoční koncerty, a protože zatím nemá hudební nosič, určitě zamíří rovněž do nahrávacího studia natočit debutový komplet.

■ Umíte odpočívat?

Určitě ano, nejraději s rodinou, tedy aktivně, protože naše rodina je úžasná věc!

Jana Semelková

Foto: Miroslav Martinovský a archiv Václava Marka

Samozřejmě je pěkné vystupování všech členů kapely